

[Aksel Larsen.]

Men det, man skal lægge mærke til, er, at der ikke har været forhandlet, man har ikke så meget som taget en telefon for at tale med veterinærmyndighederne i disse lande. Man sender dem et brev, hvor man skriver, at man har besluttet at indstille sådan og sådan til landbrugsministeriet. Så må veterinærmyndighederne gå ud fra, at afgørelsen er truffet, og at der ikke er noget at forhandle om, men at de må træffe deres forsvarsforanstaltninger. Man har ikke indtrykket af, at der har været vilje til at forhandle om sagerne.

Når ministeren synes, at det er at skrue det højt op, at jeg taler om, at nu åbner vi for hunde fra fællesmarkedet og lukker af mod Norden, så må jeg tillade mig at erindre ham om, at Nordisk Råd på sit møde i Reykjavik i februar måned, før den landbrugsministerielle bekendtgørelse, udtrykkelig vedtog en rekommandation til de nordiske landes regeringer, hvor man henstiller til dem at sørge for ensartede karantænebestemmelser netop for hunde og katte ved rejser her i Norden. Man betoner, at det vil være rimeligt, at der er flest mulige og bedst mulige rejsemuligheder også for rejsende, som ønsker at medføre hunde og katte. Man vedtog en sådan rekommandation, og det første, der sker derefter, er, at det danske veterinærdirektorat får landbrugsministeren til stik imod dette uden forhandling med de norske, svenske og finske myndigheder at ændre de regler, man hidtil har bygget på, og som har gjort det muligt, at der kunne være et frit rejsesamkvem her i Norden.

Der foreligger en henvendelse til regeringen fra Nordisk Råds præsidium, der understreger dette meget stærkt og gør opmærksom på, at man netop ønsker en yderligere liberalisering af de indtil Nordisk Råds session i Reykjavik gældende regler. Fra Danmarks side har man gjort det modsatte, ved at man uden forhandling med Norge, Sverige og Finland ændrer de hidtil bestående regler. Jeg kan ikke bebrejde Norge, Sverige og Finland, at de træffer forsvarsforanstaltninger, og jeg kan ikke se, at det er dem, der pålægger os et direktiv; det er Danmark, der ikke har villet tage nordiske hensyn. Jeg kan heller ikke rigtig se, at der har været taget nogen fornuftige

hensyn, medmindre det skulle være til de tyske turister, som gerne vil have lov til at føre deres hunde og katte til Danmark, når de holder ferie ved danske strande i danske sommerhuse eller andetsteds.

Men vi får jo se på det i et udvalg; jeg håber, at et sådant bliver nedsat, og jeg håber, at vi dér bliver i stand til at få alt nødvendigt materiale frem om denne sag. Så håber jeg stadig væk, at landbrugsministeren, som dog allerede har gjort sine erfaringer og er klar over, at han måske har handlet for hastigt i denne sag, vil lade sig overbevise af forhandlingerne i udvalget, sådan at det slet ikke bliver nødvendigt med nogen folketingsbeslutning, men at landbrugsministeren under indtryk af bevisets stilling af egen drift ophæver bekendtgørelsen af 19. februar og genindfører de tidligere tilstande.

Juul-Madsen: Når hr. Aksel Larsen er så venlig at henvise til en i øvrigt udmærket artikel i B.T. fra torsdag den 12. marts 1970, vil jeg gerne uddybe hr. Aksel Larsens henvisning. Det er rigtigt, at der som overskrift står: „Tak, hr. folketingsmand. Nu kommer jeg måske alligevel på ødegårdsferie.“ Denne overskrift, som står for journalistens egen regning, dækker over en samtale mellem den pågældende journalist og mig, hvori jeg meddelte ham, at både hr. Aksel Larsen, hr. Erik Hansen (Ålborg amt) og jeg ved adskillige samtaler med landbrugsministeren havde talt hundeejernes sag, og at vi foreløbig — jeg brugte ikke under den samtale på nogen måde jeg-form — havde opnået det resultat, at landbrugsministeren rettede henvendelse gennem sin veterinærdirektør til veterinærmyndighederne i Sverige for at få anerkendt vaccinen som grundlag for, at man kunne genoptage den fri udførsel af mindre husdyr til bl. a. Sverige. Dette initiativ var vi på det tidspunkt glade for; det var som sagt det, hunden takkede for, og det synes jeg da den skulle have lov til.

Jeg vil gerne takke ministeren for, at han tog dette initiativ. Jeg vil også gerne takke ministeren for, at han senere har forsøgt at få en ordning igennem med en lempelig karantænebestemmelse i forhold til de svenske myndigheder.

Jeg synes ærlig talt, at når jeg siger om hr. Aksel Larsens forslag, at jeg med vel-